

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2009/119/WE

z dnia 14 września 2009 r.

nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zaopatrzenie Wspólnoty w ropę naftową i produkty ropopochodne pozostaje w dalszym ciągu bardzo ważną kwestią, zwłaszcza dla sektora transportu i przemysłu chemicznego.
- (2) Rosnąca koncentracja produkcji, wyczerpywanie się zasobów ropy naftowej oraz rosnące światowe zużycie produktów ropopochodnych przyczyniają się do zwiększenia ryzyka wystąpienia trudności z zaopatrzeniem.
- (3) Rada Europejska w swoim planie działań (2007–2009), zatytułowanym „Europejska polityka energetyczna”, podkreśliła konieczność zwiększenia bezpieczeństwa dostaw, zarówno w skali całej Unii Europejskiej (UE), jak i na poziomie poszczególnych państw członkowskich, między innymi poprzez przeprowadzenie przeglądu mechanizmów utrzymywania zapasów naftowych w Unii, zwłaszcza w odniesieniu do dostępności ropy naftowej w przypadku kryzysu.
- (4) Cel ten wymaga między innymi zbliżenia systemu wspólnotowego do systemu Międzynarodowej Agencji Energetycznej (zwaną dalej „MAE”).

- (5) Zgodnie z dyrektywą Rady 2006/67/WE z dnia 24 lipca 2006 r. nakładającą na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych ⁽⁴⁾ obliczanie zapasów przeprowadzane jest na podstawie średniego dziennego zużycia krajowego w poprzednim roku kalendarzowym. Natomiast obowiązki w zakresie przechowywania zapasów nałożone na mocy Porozumienia o Międzynarodowym Programie Energetycznym z dnia 18 listopada 1974 r. (zwanego dalej „porozumieniem MAE”) obliczane są na podstawie przywozu netto ropy naftowej i produktów ropopochodnych. Z tego powodu i ze względu na inne różnice metodologiczne należy przybliżyć sposób obliczania wielkości zapasów obowiązkowych przechowywanych przez państwa członkowskie do metod obliczeniowych stosowanych w ramach porozumienia MAE, niezależnie od tego, że metody obliczeniowe MAE mogą wymagać oceny w świetle postępu technologicznego, jaki nastąpił w ciągu ostatnich dziesięcioleci, i że kraje niebędące członkami MAE, a które są całkowicie uzależnione od przywozu, mogą potrzebować więcej czasu, aby dostosować wielkość ich przechowywanych zapasów obowiązkowych. Dodatkowe zmiany metod i procedur obliczania poziomu zapasów mogą się okazać niezbędne i korzystne celem dalszego zwiększania spójności z praktyką MAE, włączając np. zmiany prowadzące w przypadku niektórych państw członkowskich do procentowego obniżenia wynoszącego 10 % stosowanego przy obliczaniu zapasów, które umożliwiłyby odmienne traktowanie zapasów benzyny pirolitycznej lub umożliwiłyby obliczanie zapasów przechowywanych na zbiornikowcach na wodach terytorialnych państwa członkowskiego.

- (6) Krajowa produkcja ropy naftowej sama w sobie może przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa dostaw i mogłaby zatem uzasadniać przechowywanie przez państwa członkowskie będące producentami ropy naftowej zapasów mniejszych niż w pozostałych państwach członkowskich. Tego rodzaju odstępstwo nie powinno jednak doprowadzić do zasadniczych różnic co do wymaganej ilości zapasów w porównaniu z wymogami mającymi zastosowanie na podstawie dyrektywy 2006/67/WE. W związku z tym obowiązki niektórych państw członkowskich związane z przechowywaniem zapasów powinny zostać ustalone w oparciu o dane dotyczące krajowego zużycia ropy naftowej, a nie w zależności od przywozu.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22.4.2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 13.5.2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 128 z 6.6.2009, s. 42.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 217 z 8.8.2006, s. 8.

- (7) Konkluzje Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 8–9 marca 2007 r. wskazują, że coraz ważniejsze i pilne staje się dla Wspólnoty wdrożenie zintegrowanej polityki energetycznej, która połączy działania na szczeblu europejskim z działaniami podejmowanymi na szczeblu państw członkowskich. Konieczne jest zatem zapewnienie większego zbliżenia standardów gwarantowanych przez mechanizmy przechowywania zapasów stosowane w różnych państwach członkowskich.
- (8) Dostępność zapasów naftowych oraz zabezpieczenie dostaw energii stanowią kluczowe elementy bezpieczeństwa publicznego państw członkowskich i Wspólnoty. Istnienie we Wspólnocie krajowych central zapasów (KCZ) pozwala zbliżyć się do osiągnięcia tych celów. Aby umożliwić zainteresowanym państwom członkowskim jak najlepsze wykorzystanie prawa krajowego do określenia zakresu uprawnień KCZ, przy jednoczesnym ograniczeniu obciążenia finansowego dla użytkowników końcowych, jakie wynika z działań związanych z tworzeniem zapasów, wystarczy wprowadzić zakaz wykorzystywania zapasów w celach komercyjnych, jednocześnie zezwalając na przechowywanie zapasów w dowolnym miejscu na terenie Wspólnoty oraz przez dowolną KCZ, utworzoną w tym celu.
- (9) Zważywszy na cele prawodawstwa wspólnotowego w zakresie zapasów naftowych na względy bezpieczeństwa, jakie mogą być ewentualnie zgłaszane przez niektóre państwa członkowskie, oraz na chęć wprowadzenia bardziej rygorystycznych i przejrzystych mechanizmów dotyczących solidarności państw członkowskich, konieczne jest, w miarę możliwości, skupienie działań KCZ na terytorium ich krajów.
- (10) Przechowywanie zapasów naftowych powinno być możliwe w dowolnym miejscu na całym terenie Wspólnoty pod warunkiem odpowiedniego uwzględnienia możliwości fizycznego dostępu do tych zapasów. W związku z tym podmioty gospodarcze, na których spoczywa obowiązek przechowywania zapasów, powinny mieć możliwość wypełnienia tych obowiązków poprzez zlecenie ich innym podmiotom gospodarczym lub dowolnej KCZ. Ponadto jeżeli możliwe jest zlecenie wykonania tych obowiązków dowolnie wybranej KCZ położonej na terytorium Wspólnoty za wynagrodzeniem ograniczonym do kosztu świadczonych usług, zmniejszone zostanie ryzyko dyskryminacyjnych praktyk na szczeblu krajowym. Prawo podmiotu gospodarczego do zlecenia nie powinno oznaczać dla jakiegokolwiek podmiotu obowiązku przyjęcia zlecenia, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej. W przypadkach gdy państwa członkowskie postanawiają o ograniczeniu prawa podmiotów do zlecenia, powinny zapewnić, aby zagwarantowano podmiotom prawo do zlecenia pewnej procentowej minimalnej wielkości ich obowiązku, z tego powodu te państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich KCZ przyjmowały zlecenie obowiązku przechowywania zapasów w odniesieniu do wielkości koniecznych do zagwarantowania wspomnianych minimalnych progów procentowych.
- (11) Państwa członkowskie powinny zapewnić pełną dostępność wszystkich zapasów, których przechowywanie jest określone przez prawodawstwo wspólnotowe. Aby zagwarantować tę dostępność, nie powinny istnieć żadne ograniczenia prawa własności tych zapasów, które mogłyby utrudniać ich wykorzystanie w przypadku zakłóceń w dostawach ropy naftowej. Nie należy uwzględniać produktów ropopochodnych stanowiących własność przedsiębiorstw, w których występuje poważne ryzyko egzekucji z ich majątku. W przypadku gdy podmioty gospodarcze podlegają obowiązkowi utrzymywania zapasów, wszczęcie postępowania upadłościowego lub postępowania układowego mogłoby być uznane za świadczące o istnieniu takiego ryzyka.
- (12) Aby umożliwić państwom członkowskim szybką reakcję w szczególnie nagłych przypadkach lub w przypadkach lokalnych kryzysów, celowe mogłoby być umożliwienie im wykorzystania części zapasów w takich sytuacjach. Takie szczególnie nagłe przypadki lub lokalne kryzysy nie obejmowałyby sytuacji zaistniałych w wyniku zmian cen ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, ale mogłyby obejmować zakłócenia w dostawach gazu ziemnego, które wymagają zastąpienia innym paliwem, np. stosowania ropy naftowej lub produktów ropopochodnych jako paliwa do produkcji energii.
- (13) Ze względu na potrzeby związane z wdrożeniem polityki antykryzysowej, zbliżaniem standardów gwarantowanych przez krajowe mechanizmy utrzymywania zapasów i zapewnieniem lepszego przeglądu sytuacji w zakresie poziomu zapasów, zwłaszcza w przypadku kryzysu, państwa członkowskie i Wspólnota powinny dysponować środkami wzmocnionej kontroli tych zapasów. Przechowywanie zapasów na podstawie umów dwustronnych lub praw wynikających z umowy do zakupu określonej wielkości zapasów („bilety”), które spełnia wszystkie obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy, powinno stanowić użyteczny instrument zgodny z celem większego zbliżenia standardów.
- (14) Własność dużej części zapasów, należąca do państw członkowskich lub KCZ utworzonych przez różne organy krajowe, powinna umożliwiać zwiększenie poziomu kontroli i przejrzystości, co najmniej w odniesieniu do tej części zapasów.
- (15) Aby pomóc w zwiększeniu bezpieczeństwa dostaw w ramach Wspólnoty, zapasy zakupione przez państwa członkowskie lub KCZ i ustanowione decyzjami podjętymi przez państwa członkowskie, zwane „zapasami specjalnymi”, powinny odpowiadać faktycznemu zapotrzebowaniu w przypadku wystąpienia kryzysu. Powinny mieć one także odrębny status prawny, zapewniający ich całkowitą dostępność w przypadku wystąpienia kryzysu. W tym celu państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne środki dla zapewnienia bezwarunkowej ochrony wymienionych zapasów przed wszelkimi środkami egzekucyjnymi.
- (16) Na obecnym etapie ilości zapasów, które mają być własnością KCZ lub państw członkowskich, należy ustanowić na poziomie określonym przez każde z zainteresowanych państw członkowskich w sposób niezależny i dobrowolny.

- (17) Zważywszy na potrzebę zwiększenia poziomu kontroli i przejrzystości, zapasy interwencyjne niebędące zapasami specjalnymi powinny podlegać zwiększonym wymogom w zakresie nadzoru, a w niektórych przypadkach należy nałożyć na państwa członkowskie obowiązek informowania o środkach zarządzania dostępnością zapasów interwencyjnych oraz o wszelkich zmianach w ustaleniach dotyczących utrzymywania tych zapasów.
- (18) Można by zezwolić na zmiany wielkości zapasów specjalnych, wynikające z określonych czynności wymiany zapasów, celem umożliwienia niezbędnych działań, takich jak te wymagane dla zapewnienia odpowiedniej jakości zapasów, zgodności ze zmienionymi specyfikacjami produktu lub ogłaszania nowych przetargów na magazynowanie.
- (19) W przypadku gdy zapasy interwencyjne i zapasy specjalne są magazynowane wspólnie z innymi zapasami przechowywanymi przez podmioty gospodarcze, należy położyć nacisk na przejrzystość poziomów zapasów interwencyjnych.
- (20) Częstotliwość sporządzania sprawozdań dotyczących zapasów oraz terminy, w jakich należy je przekazywać, ustanowione przez dyrektywę 2006/67/WE, wydają się nie przystawać do różnych systemów przechowywania zapasów naftowych ustanowionych w innych częściach świata. W rezolucji w sprawie makroekonomicznych skutków wzrostu cen energii Parlament Europejski opowiedział się za częstszym składaniem sprawozdań.
- (21) Aby uniknąć dublowania sprawozdań dotyczących informacji, które państwa członkowskie mają dostarczać odnośnie do różnych kategorii produktów, punktem odniesienia dla różnych kategorii produktów ropopochodnych, o których mowa w niniejszej dyrektywie, powinno być rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii⁽¹⁾.
- (22) Celem zwiększenia bezpieczeństwa dostaw, dokładnego informowania rynku, zapewnienia konsumentów o stanie zapasów naftowych oraz jak najlepszego wykorzystania środków przekazu informacji należy przewidzieć możliwość wprowadzenia późniejszych poprawek i doprecyzowania zasad sporządzania i przekazywania sprawozdań statystycznych.
- (23) Te same cele wymagają, aby opracowywaniem i przekazywaniem sprawozdań statystycznych objąć oprócz zapasów interwencyjnych i specjalnych również pozostałe zapasy oraz wprowadzenia comiesięcznego obowiązku przekazywania takich sprawozdań.
- (24) Ponieważ w sprawozdaniach przekazywanych Komisji mogą się pojawiać błędy lub rozbieżności, pracownicy Komisji lub upoważnieni agenci powinni mieć możliwość dokonania przeglądu przygotowania państw członkowskich do podejmowania działań w sytuacjach kryzysowych i stanu przechowywanych zapasów. Systemy krajowe państw członkowskich powinny zapewniać skuteczne przeprowadzanie takich przeglądów zgodnie z procedurami krajowymi.
- (25) Otrzymane lub zgromadzone dane powinny być poddane złożonemu przetwarzaniu elektronicznemu i statystycznemu. Wymaga to stosowania zintegrowanych narzędzi i procedur. Komisja powinna zatem mieć możliwość podjęcia wszelkich stosownych środków w tym celu, zwłaszcza w zakresie rozwoju nowych systemów komputerowych.
- (26) Ochronę osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie reguluje dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽²⁾, natomiast ochronę osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Komisję reguluje rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽³⁾. Wymienione akty prawne nakładają w szczególności wymóg, aby przetwarzanie danych osobowych było uzasadnione celami zgodnymi z prawem, oraz nakładają obowiązek bezwzględnego usunięcia wszelkich danych osobowych zgromadzonych przypadkowo.
- (27) Z produktami ropopochodnymi często są mieszane biopaliwa i niektóre inne dodatki. W przypadku gdy są mieszane lub mają być mieszane z tymi produktami, należy umożliwić uwzględnienie ich zarówno przy obliczaniu poziomu zapasów, jak i przy obliczaniu poziomu przechowywanych zapasów.
- (28) Zainteresowane państwa członkowskie powinny mieć możliwość wypełniania obowiązków, jakim mogą podlegać na mocy decyzji dotyczących uwolnienia zapasów, podjętej w ramach realizacji porozumienia MAE lub jego środków wykonawczych. Prawidłowe i terminowe wykonywanie decyzji MAE jest kluczowym elementem skutecznego reagowania w przypadku zaistnienia trudności w dostawach. Celem zapewnienia powyższego, państwa członkowskie powinny uwolnić część swoich zapasów interwencyjnych w ilości przewidzianej w odnośnej decyzji MAE. Komisja powinna ściśle współpracować z MAE oraz opierać działania na szczeblu Wspólnoty na metodologii MAE. W szczególności należy umożliwić Komisji wydanie zalecenia o uwolnieniu zapasów przez wszystkie państwa członkowskie jako zasadne celem uzupełnienia i ułatwienia wprowadzania w życie decyzji MAE wzywającej jej członków do uwolnienia zapasów. Wskazane jest, aby państwa członkowskie, reagując na zakłócenia dostaw, odpowiadały pozytywnie na takie zalecenia Komisji w imię silnej wspólnotowej solidarności i spójności między państwami członkowskimi, będącymi członkami MAE, a tymi, które nimi nie są.

(1) Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1.

(2) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

(3) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (29) Dyrektywa Rady 73/238/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie środków zmniejszania skutków trudności w dostawach ropy naftowej i produktów ropopochodnych⁽¹⁾ ma na celu w szczególności wyrównanie, a przynajmniej ograniczenie niekorzystnych skutków wszelkich trudności, nawet tymczasowych, powodujących znaczne obniżenie dostaw ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, w tym poważnych zakłóceń, jakie ograniczenie dostaw mogłoby wywołać w działalności gospodarczej Wspólnoty. Niniejsza dyrektywa powinna zawierać podobne środki.
- (30) Dyrektywa 73/238/EWG ma na celu również powołanie organu konsultacyjnego, który ułatwiłby koordynację praktycznych środków w tej dziedzinie przyjmowanych lub proponowanych przez państwa członkowskie. Tego rodzaju organ powinien zostać przewidziany w niniejszej dyrektywie. Konieczne jest, aby każde państwo członkowskie sporządziło plan, który mógłby być wykorzystany w przypadku powstania trudności w dostawach ropy naftowej i produktów ropopochodnych. Każde z państw członkowskich powinno podjąć kroki dotyczące środków organizacyjnych, które miałyby zostać uruchomione w przypadku wystąpienia kryzysu.
- (31) Zważywszy, że niniejsza dyrektywa wprowadza pewną liczbę nowych mechanizmów, należy poddać przegładowi jej wdrażanie i funkcjonowanie.
- (32) Niniejsza dyrektywa zastępuje lub obejmuje wszystkie aspekty określone w decyzji Rady 68/416/EWG z dnia 20 grudnia 1968 r. w sprawie zawierania i wdrażania indywidualnych umów między rządami odnoszących się do obowiązku państw członkowskich utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej i/lub produktów ropopochodnych⁽²⁾. Wymieniona decyzja staje się zatem bezprzedmiotowa.
- (33) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, którym jest utrzymywanie wysokiego poziomu bezpieczeństwa zaopatrzenia w ropę naftową we Wspólnocie za pomocą niezawodnych i przejrzystych mechanizmów opartych na solidarności między państwami członkowskimi przy jednoczesnym zachowaniu zasad rynku wewnętrznego i reguł konkurencji, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jego rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (34) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽³⁾.
- (35) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, do ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelację między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (36) Należy zatem uchylić dyrektywy 73/238/EWG i 2006/67/WE oraz decyzję 68/416/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady, których celem jest zapewnienie wysokiego poziomu bezpieczeństwa zaopatrzenia w ropę naftową we Wspólnocie za pomocą niezawodnych i przejrzystych mechanizmów, opartych na solidarności między państwami członkowskimi, utrzymywanie minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych oraz ustanowienie niezbędnych środków proceduralnych służących zaradzeniu poważnym zakłóceniom dostaw.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „rok referencyjny” oznacza rok kalendarzowy, do którego odnoszą się dane dotyczące zużycia lub przywozu netto wykorzystywane przy obliczeniach służących do określenia poziomu zapasów, jaki należy przechowywać albo poziom zapasów faktycznie przechowywanego w danym momencie;
- b) „dodatki” oznacza związki inne niż węglowodory, dodawane do produktu lub mieszane z produktem w celu zmiany jego właściwości;
- c) „biopaliwa” oznacza produkowane z biomasy paliwa płynne lub gazowe przeznaczone do wykorzystania w transporcie, „biomasa” oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych z nimi sektorów przemysłu, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i komunalnych;
- d) „zużycie krajowe” oznacza łączne ilości, obliczone zgodnie z załącznikiem II, dostarczone w danym kraju do celów zarówno energetycznych, jak i innych niż energetyczne; ta wielkość zagregowana obejmuje dostawy zarówno na potrzeby sektora przetwórczego, jak i przemysłu, transportu, gospodarstw domowych i innych sektorów do celów zużycia „końcowego”; obejmuje również zużycie własne w sektorze energetycznym (oprócz paliw zużytych w rafineriach);

⁽¹⁾ Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 308 z 23.12.1968, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- e) „skuteczna międzynarodowa decyzja w sprawie uwolnienia zapasów” oznacza każdą obowiązującą decyzję Rady Zarządzającej Międzynarodowej Agencji Energetycznej w sprawie udostępnienia rynkowi ropy naftowej lub produktów ropopochodnych poprzez uwolnienie zapasów jej państw lub za pomocą dodatkowych środków;
- f) „krajowa centrala zapasów” (KCZ) oznacza organ lub agendę, którym można przyznać uprawnienia do działania w celu nabywania, utrzymywania lub zbywania zapasów naftowych, w tym zapasów interwencyjnych i zapasów specjalnych;
- g) „poważne zakłócenie dostaw” oznacza znaczny i niespodziewany spadek dostaw ropy naftowej lub produktów ropopochodnych do Wspólnoty lub państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy spowodował on podjęcie skutecznej międzynarodowej decyzji w sprawie uwolnienia zapasów;
- h) „międzynarodowy bunkier morski” ma znaczenie takie jak określone w pkt 2.1 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008;
- i) „zapasy naftowe” oznacza zapasy produktów energii wymienionych w pkt 3.1 akapit pierwszy załącznika C do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008;
- j) „zapasy interwencyjne” oznacza zapasy naftowe, których obowiązek utrzymywania nakłada na wszystkie państwa członkowskie art. 3;
- k) „zapasy handlowe” oznacza zapasy naftowe, które są przechowywane przez podmioty gospodarcze, a których przechowywanie nie wymaga niniejsza dyrektywa;
- l) „zapasy specjalne” oznacza zapasy naftowe spełniające wymogi określone w art. 9;
- m) „dostępność fizyczna” oznacza rozwiązania przyjęte w zakresie umiejscowienia i transportu zapasów, aby zapewnić ich uwolnienie lub skuteczne dostarczenie do użytkowników końcowych i na rynki, w terminach i na warunkach sprzyjających łagodzeniu zaistniałych problemów w zaopatrzeniu.

Definicje podane w niniejszym artykule mogą zostać doprecyzowane i zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 3

Zapasy interwencyjne – Obliczanie obowiązkowej ilości zapasów

1. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, w celu zapewnienia, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., aby całkowite zapasy naftowe utrzymywane w każdym momencie we Wspólnocie na ich użytek odpowiadały co najmniej: 90 dniom średniego dziennego przywozu netto lub 61 dniom średniego dziennego zużycia krajowego, w zależności od tego, która wartość jest wyższa.

2. Średni dzienny przywóz netto, który należy uwzględnić, obliczany jest na podstawie wielkości przywozu wyrażonego w ekwiwalencie ropy naftowej w poprzedzającym roku kalendarzowym, ustalonego zgodnie z metodą i procedurami określonymi w załączniku I.

Średnie dzienne zużycie krajowe, które należy uwzględnić, obliczane jest na podstawie zużycia krajowego wyrażonego w ekwiwalencie ropy naftowej w poprzedzającym roku kalendarzowym, ustalonego i obliczonego zgodnie z metodą i procedurami określonymi w załączniku II.

3. Niemniej, niezależnie od ust. 2, w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego średni dzienny przywóz netto oraz średnie dzienne zużycie krajowe, o których mowa w tym ustępie, ustalane są na podstawie wielkości przywozu lub zużycia w ciągu przedostatniego roku kalendarzowego poprzedzającego dany rok kalendarzowy.

4. Metody i procedury obliczania obowiązkowej ilości zapasów, o której mowa w niniejszym artykule, mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 4

Obliczanie poziomu zapasów

1. Poziom przechowywanych zapasów obliczany jest zgodnie z metodami określonymi w załączniku III. W odniesieniu do obliczania poziomu zapasów dla każdej kategorii produktów przechowywanych na mocy art. 9 metody te mają zastosowanie wyłącznie do produktów należących do danej kategorii.

2. Do obliczania poziomu zapasów przechowywanych w danym momencie wykorzystuje się dane odnoszące się do roku referencyjnego, określonego zgodnie z przepisami określonymi w art. 3.

3. W obliczeniach zarówno zapasów interwencyjnych danego państwa członkowskiego oraz zapasów specjalnych można uwzględnić jednocześnie dowolne zapasy naftowe, pod warunkiem że te zapasy naftowe spełniają wszystkie warunki określone w niniejszej dyrektywie dla obu rodzajów zapasów.

4. Metody i procedury obliczania poziomu zapasów, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2. W szczególności może się okazać, że zmiana tych metod i procedur, w tym stosowanie obniżenia, o którym mowa w załączniku III, jest konieczna i korzystna celem zapewnienia spójności z praktyką MAE.

Artykuł 5

Dostępność zapasów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zapasy interwencyjne i zapasy specjalne były dostępne w każdym czasie, w tym również dostępne fizycznie, do celów niniejszej dyrektywy. Ustalają one sposoby identyfikacji, księgowania i kontroli tych zapasów, aby umożliwić sprawdzanie ich stanu w każdej chwili. Niniejszy wymóg ma zastosowanie również do każdej części zapasów interwencyjnych i zapasów specjalnych, które są magazynowane wspólnie z innymi zapasami przechowywanymi przez podmioty gospodarcze.

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapobiec wszelkim przeszkodom i utrudnieniom, które mogłyby ograniczać dostępność zapasów interwencyjnych i zapasów specjalnych. Każde państwo członkowskie może ustanowić limity lub dodatkowe warunki w odniesieniu do jego zapasów interwencyjnych i specjalnych przechowywanych poza jego terytorium.

2. W przypadku gdy istnieją podstawy, by zastosować procedury na wypadek sytuacji wyjątkowej przewidziane w art. 20, państwa członkowskie zabraniają stosowania i powstrzymują się od stosowania wszelkich środków utrudniających transfer, wykorzystanie lub uwolnienie zapasów interwencyjnych lub zapasów specjalnych przechowywanych na ich terytorium w imieniu innego państwa członkowskiego.

Artykuł 6

Rejestr zapasów interwencyjnych – Sprawozdanie roczne

1. Każde państwo członkowskie utrzymuje stale aktualizowany oraz szczegółowy rejestr wszystkich przechowywanych na jego rzecz zapasów interwencyjnych, które nie stanowią zapasów specjalnych. Rejestr ten zawiera w szczególności informacje konieczne do dokładnego umiejscowienia składu, rafinerii lub magazynu, w których znajdują się przedmiotowe zapasy, a także informacje dotyczące ich ilości, ich właściciela oraz ich charakteru według kategorii określonych w pkt 3.1 akapit pierwszy załącznika C do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008.

2. Do dnia 25 lutego każdego roku każde państwo członkowskie przesyła Komisji skrócony odpis rejestru zapasów, o którym mowa w ust. 1, wykazujący co najmniej ilość i charakter zapasów interwencyjnych włączonych do rejestru na ostatni dzień poprzedzającego roku kalendarzowego.

3. Państwa członkowskie przesyłają również Komisji pełny odpis rejestru w ciągu 15 dni od otrzymania wniosku Komisji; w odpisie tym można pominąć dane wymagające szczególnej ochrony dotyczące umiejscowienia zapasów. Takie wnioski nie mogą być zgłaszane później niż 5 lat od daty, do której odnoszą się przedmiotowe dane, i nie mogą dotyczyć danych za jakikolwiek okres wcześniejszy niż dzień 1 stycznia 2013 r.

Artykuł 7

Centralne jednostki zapasów

1. Państwa członkowskie mogą tworzyć KCZ.

Żadne państwo członkowskie nie może utworzyć więcej niż jednej KCZ ani żadnego innego podobnego organu. Każde państwo członkowskie może utworzyć swoją KCZ w dowolnym miejscu na terenie Wspólnoty.

W przypadku gdy państwo członkowskie tworzy KCZ, przybiera ona postać organu lub agendy, których celem nie jest osiągnięcie zysku i które działają w interesie ogólnym oraz które nie są uznawane za podmiot gospodarczy w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

2. Głównym celem KCZ jest nabywanie, utrzymywanie i zbywanie zapasów naftowych do celów niniejszej dyrektywy lub do celów zgodności z umowami międzynarodowymi dotyczącymi utrzymywania zapasów naftowych. Jest to jedyny organ lub agenda, którym można przyznać uprawnienia do nabywania lub zbywania zapasów specjalnych.

3. KCZ lub państwa członkowskie mogą na czas określony zlecać zadania związane z zarządzaniem zapasami interwencyjnymi oraz, z wyjątkiem ich zbywania i nabywania, zapasami specjalnymi wyłącznie:

a) innemu państwu członkowskiemu, na którego terytorium umiejscowione są takie zapasy lub KCZ utworzonej przez to państwo członkowskie. Zadania w ten sposób zlecane nie mogą być podzlecane innym państwom członkowskim ani utworzonym przez nie KCZ. Państwo członkowskie, które utworzyło KCZ, a także każde państwo członkowskie, na którego terytorium będą przechowywane zapasy, ma prawo do uzależnienia zlecenia od jego zgody;

b) podmiotom gospodarczym. Zadania zlecane w ten sposób nie mogą być podzlecane. W przypadku gdy takie zlecenie lub jakakolwiek jego zmiana lub przedłużenie zlecenia obejmuje zadania związane z zarządzaniem zapasami interwencyjnymi i zapasami specjalnymi przechowywanymi w innym państwie członkowskim, uprzednia zgoda musi być wyrażona zarówno przez państwo członkowskie, na rzecz którego przechowywane są zapasy, jak i przez wszystkie państwa członkowskie, na których terytorium przechowywane będą te zapasy.

4. Każde państwo członkowskie, w którym funkcjonuje KCZ, nakłada na nią, do celów art. 8 ust. 1 i 2, obowiązek publikowania:

a) w sposób ciągły – wyczerpujących informacji, w podziale na kategorie produktów, na temat ilości zapasów, co do których może podjąć zobowiązanie do utrzymywania ich na rzecz podmiotów gospodarczych lub, w odpowiednich przypadkach, na rzecz zainteresowanych KCZ;

b) z co najmniej 7-miesięcznym wyprzedzeniem – warunków, na jakich jest skłonna świadczyć usługi związane z utrzymywaniem zapasów na rzecz podmiotów gospodarczych. Warunki, na jakich usługi te mogą być świadczone, łącznie z warunkami dotyczącymi harmonogramów, mogą również zostać określone przez właściwe organy krajowe lub w wyniku procedury konkursowej, której celem jest wyłonienie najlepszej oferty podmiotów gospodarczych lub, w odpowiednich przypadkach, zainteresowanych KCZ.

KCZ przyjmują tak zlecane zadania na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych warunkach. Kwoty płacone przez podmioty gospodarcze z tytułu usług KCZ nie mogą przewyższać pełnych kosztów świadczonych usług i nie mogą być wymagane przed ustanowieniem zapasów. Jednakże KCZ może uzależnić przyjęcie zlecenia od tego, czy podmiot gospodarczy przedstawi gwarancję lub inną formę zabezpieczenia.

Artykuł 8

Podmioty gospodarcze

1. W celu wypełnienia obowiązków wynikających z art. 3 każde państwo członkowskie zapewnia wszystkim podmiotom gospodarczym, na które nakłada obowiązek przechowywania zapasów, prawo zlecenia przynajmniej części tych zadań i według uznania podmiotu gospodarczego, wyłącznie:

- a) KCZ państwa członkowskiego, na rzecz którego są przechowywane takie zapasy;
- b) co najmniej jednej KCZ spośród tych, które uprzednio zadeklarowały chęć przechowywania takich zapasów, pod warunkiem że zlecenie takie zostało uprzednio zatwierdzone zarówno przez państwo członkowskie, na rzecz którego są przechowywane takie zapasy, jak i przez wszystkie państwa członkowskie, na których terytoriach przechowywane będą zapasy;
- c) innym podmiotom gospodarczym mającym nadwyżki zapasów lub dostępne pojemności magazynowe poza terytorium państwa członkowskiego, na rzecz którego przechowywane są zapasy we Wspólnocie, pod warunkiem że zlecenie takie zostało uprzednio zatwierdzone zarówno przez państwo członkowskie, na rzecz którego są przechowywane dane zapasy, jak i przez wszystkie państwa członkowskie, na których terytoriach przechowywane będą zapasy; lub
- d) innym podmiotom gospodarczym mającym nadwyżki zapasów lub dostępne pojemności magazynowe na terytorium państwa członkowskiego, na rzecz którego zapasy są przechowywane, pod warunkiem że państwo członkowskie zostało uprzednio poinformowane o takim zleceniu. Takie zlecenia mogą zostać obciążone przez państwo członkowskie limitami lub warunkami.

Obowiązki zleczone zgodnie z lit. c) i d) nie mogą być podzlecane. Każda zmiana lub przedłużenie zlecenia, o którym mowa w lit. b) i c), staje się skuteczna wyłącznie po uprzednim wyrażeniu zgody przez wszystkie państwa członkowskie, które zatwierdziły zlecenie. Każda zmiana lub przedłużenie zlecenia, o którym mowa w lit. d), traktowana jest jako nowe zlecenie.

2. Każde państwo członkowskie może ograniczyć prawo do zlecenia w odniesieniu do tych podmiotów gospodarczych, na które nakłada lub nałożyła obowiązek przechowywania zapasów.

Jednakże w przypadku gdy ograniczenia takie ograniczają prawo podmiotu gospodarczego do wielkości mniejszych niż 10 % wielkości nałożonego na niego obowiązku przechowywania, dane państwo członkowskie zapewnia utworzenie KCZ, która zobowiązana jest przyjąć zlecenia w odniesieniu do wielkości koniecznej do zapewnienia prawa podmiotu gospodarczego do zlecenia co najmniej 10 % wielkości nałożonego na nią obowiązku.

Minimalna wielkość procentowa, o której mowa w niniejszym ustępie, zostaje zwiększona z 10 % do 30 % do dnia 31 grudnia 2017 r.

3. Niezależnie od przepisów ust. 1 i 2 państwo członkowskie może nałożyć na podmiot gospodarczy obowiązek zlecenia KCZ państwa członkowskiego przynajmniej części nałożonego na niego obowiązku.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby informować podmioty gospodarcze o sposobach obliczania nałożonych na nie obowiązków przechowywania zapasów, nie później niż 200 dni przed rozpoczęciem okresu, do którego odnosi się przedmiotowy obowiązek. Podmioty gospodarcze wykonują swoje prawo zlecenia zadań w zakresie utrzymywania zapasów KCZ nie później niż 170 dni od rozpoczęcia okresu, do którego odnosi się przedmiotowy obowiązek.

W przypadku gdy podmioty gospodarcze zostały powiadomione o nałożeniu na nich obowiązku przechowywania zapasów mniej niż 200 dni przed rozpoczęciem okresu, którego ten obowiązek dotyczy, mogą oni wykonać swoje prawo do zlecenia tego obowiązku w dowolnym momencie.

Artykuł 9

Zapasy specjalne

1. Każde państwo członkowskie może zobowiązać się do utrzymywania zapasów naftowych na minimalnym poziomie wyrażonym w liczbie dni zużycia zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule.

Zapasy specjalne są własnością państwa członkowskiego lub utworzonej przez nie KCZ i są utrzymywane na terytorium Wspólnoty.

2. Zapasy specjalne mogą być utworzone wyłącznie z co najmniej jednej spośród następujących kategorii produktów zdefiniowanych w pkt 4 załącznika B do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008:

- etan,
- LPG,
- benzyna silnikowa,
- benzyna lotnicza,
- paliwo lotnicze typu benzyny do silników odrzutowych (paliwo lotnicze do silników odrzutowych na bazie ropy lub JP4),
- materiały pędne do silników lotniczych na bazie ropy,
- inne ropy,
- oleje napędowe i lekkie oleje opałowe (średnie destylaty),
- ciężki olej opałowy (o niskiej bądź wysokiej zawartości siarki),

- benzynę lakową i benzyny przemysłowe,
- smary,
- bitumen,
- woski parafinowe,
- koks naftowy.

3. Każde państwo członkowskie określa produkty ropochodne, które wchodzi w skład zapasów specjalnych, na podstawie kategorii wymienionych w ust. 2. Państwa członkowskie zapewniają, aby dla roku referencyjnego ustalonego zgodnie z przepisami art. 3 i dotyczącego produktów znajdujących się w stosowanych kategoriach ekwiwalent ropy naftowej ilości zużywanych w państwie członkowskim odpowiadała co najmniej 75 % zużycia krajowego, obliczonego zgodnie z metodą określoną w załączniku II.

Dla każdej z wybranych przez państwo członkowskie kategorii zapasy specjalne, które państwo to zobowiązuje się utrzymywać, odpowiadają określonej liczbie dni średniego dziennego zużycia, ustalonego na podstawie ekwiwalentu ropy naftowej w roku referencyjnym, określonym zgodnie z przepisami art. 3.

Ekwiwalenty ropy naftowej, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, obliczane są przez zastosowanie współczynnika 1,2 sumy zagregowanych danych dotyczących „faktycznych dostaw krajowych brutto”, określonych w załączniku C pkt 3.2.1 do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, dla produktów włączonych w stosowane lub przedmiotowe kategorie. Międzynarodowy bunkier morski nie jest uwzględniany w obliczeniach.

4. Każde państwo członkowskie, które postanowiło o utrzymywaniu zapasów specjalnych, przesyła Komisji powiadomienie, które zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, deklarując wielkość zapasów, jakie zobowiązało się utrzymywać, oraz okres, na jaki zostało podjęte to zobowiązanie, przy czym musi on wynosić co najmniej 1 rok. Minimalny poziom zadeklarowany w powiadomieniu stosuje się w równym stopniu do wszystkich kategorii zapasów specjalnych stosowanych przez państwo członkowskie.

Państwa członkowskie zapewniają, aby zapasy takie były przechowywane przez cały okres deklarowany w powiadomieniu, bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do zastosowania czasowego obniżenia deklarowanej wielkości wyłącznie z powodu określonych czynności wymiany zapasów.

Wykaz kategorii stosowanych przez państwa członkowskie pozostaje w mocy przez co najmniej 1 rok i może zostać zmieniony wyłącznie ze skutkiem od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego.

5. Każde państwo członkowskie, które nie podjęło na cały okres danego roku kalendarzowego zobowiązania do utrzymywania zapasów specjalnych wynoszących co najmniej 30 dni, zapewnia, aby co najmniej jedna trzecia jego obowiązkowej wielkości zapasów była przechowywana w postaci kategorii produktów zgodnie z ust. 2 i 3.

Państwo członkowskie, na rzecz którego przechowywane są zapasy specjalne mniejsze niż 30 dni, sporządza sprawozdanie roczne, w którym analizuje środki podjęte przez jego organy krajowe, aby zapewnić i zweryfikować dostępność, w tym dostępność fizyczną, jego zapasów interwencyjnych, o których mowa w art. 5, i w tym samym sprawozdaniu dokumentuje rozwiązania zastosowane, aby umożliwić państwu członkowskiemu kontrolowanie użytkowania tych zapasów w przypadku zakłóceń w zaopatrzeniu w ropę naftową. Sprawozdanie to jest przekazywane Komisji do końca pierwszego miesiąca roku kalendarzowego, którego dotyczy.

Artykuł 10

Zarządzanie zapasami specjalnymi

1. Każde państwo członkowskie utrzymuje stale aktualizowany i szczegółowy rejestr wszystkich zapasów specjalnych przechowywanych na jego terytorium. Rejestr ten zawiera w szczególności wszelkie informacje konieczne do dokładnego umiejscowienia przedmiotowych zapasów.

Państwa członkowskie przesyłają również Komisji odpis rejestru w ciągu 15 dni od otrzymania wniosku Komisji. W odpisie tym można pominąć dane wymagające szczególnej ochrony dotyczące umiejscowienia zapasów. Taki wniosek nie może być zgłoszony później niż 5 lat od daty, do której odnoszą się przedmiotowe dane.

2. W przypadkach gdy zapasy specjalne są magazynowane wspólnie z innymi zapasami naftowymi, państwa członkowskie lub ich KCZ podejmują niezbędne środki w celu zapobiegania jakimkolwiek przemieszczaniu tych wspólnie magazynowanych produktów, w ilości odpowiadającej udziałowi zapasów specjalnych, bez wcześniejszego pisemnego zezwolenia wydanego przez właściciela zapasów specjalnych i przez organy państwa członkowskiego, na którego terytorium zapasy się znajdują, lub przez utworzoną przez to państwo KCZ.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu przyznania wszystkim zapasom specjalnym utrzymywanym lub przewożonym na ich terytorium bezwarunkowego zabezpieczenia przed czynnościami egzekucyjnymi, niezależnie od tego, czy są to ich własne zapasy czy też zapasy innych państw członkowskich.

Artykuł 11

Skutki zlecenia zadań

Zlecenia, o których mowa w art. 7 i 8, w żaden sposób nie zmieniają obowiązków spoczywających na państwach członkowskich na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12

Sprawozdania statystyczne dotyczące zapasów objętych art. 3

1. W odniesieniu do poziomu zapasów, które należy przechowywać na mocy art. 3, każde państwo członkowskie sporządza i przekazuje Komisji sprawozdania statystyczne zgodnie z zasadami określonymi w załączniku IV.

2. Warunki sporządzania, jak również zakres, zawartość i częstotliwość sporządzania sprawozdań określonych w ust. 1, a także terminy ich przekazywania mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2. Warunki przesyłania Komisji sprawozdań również mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

3. W sprawozdaniach statystycznych dotyczących zapasów interwencyjnych państwa członkowskie nie mogą uwzględniać ilości ropy naftowej ani produktów ropopochodnych będących przedmiotem procedur zajęcia lub egzekucji. Dotyczy to również zapasów przedsiębiorstw, które podlegają postępowaniu upadłościowemu lub prowadzą postępowanie układowe z wierzycielami.

Artykuł 13

Sprawozdania statystyczne dotyczące zapasów specjalnych

1. Każde odnośne państwo członkowskie sporządza i przekazuje Komisji dla każdej kategorii produktów sprawozdania statystyczne ukazujące stan zapasów specjalnych na ostatni dzień każdego miesiąca kalendarzowego, z podaniem ilości i liczby dni średniego zużycia w referencyjnym roku kalendarzowym, jakim odpowiadają te zapasy. Jeżeli niektóre z tych zapasów specjalnych przechowywane są poza terytorium państwa członkowskiego, dane państwo członkowskie określa w sposób szczegółowy zapasy utrzymywane w poszczególnych państwach członkowskich i przez te państwa członkowskie oraz odnośne KCZ. Wskazuje ponadto w sposób szczegółowy, czy zapasy te są jego wyłączną własnością lub czy właścicielem ich części lub całości jest jego KCZ.

2. Każde zainteresowane państwo członkowskie sporządza i przekazuje Komisji sprawozdania statystyczne dotyczące stanu zapasów specjalnych położonych na jego terytorium i będących własnością innych państw członkowskich lub KCZ, wskazując istniejące zapasy według stanu na ostatni dzień każdego miesiąca kalendarzowego, z podziałem na kategorie produktów określone zgodnie z art. 9 ust. 4. W sprawozdaniu tym państwo członkowskie podaje również dla każdej pozycji nazwę państwa członkowskiego lub właściwą KCZ oraz odnośne ilości.

3. Sprawozdania statystyczne, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazywane są w ciągu następującego miesiąca kalendarzowego po tym, którego dotyczą.

4. Odpisy sprawozdań statystycznych są również niezwłocznie przesyłane na wniosek Komisji. Taki wniosek nie może być zgłoszony później niż 5 lat od daty, do której odnoszą się przedmiotowe dane.

5. Zakres, zawartość i częstotliwość sporządzania sprawozdań, a także terminy ich przekazywania mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2. Warunki przesyłania Komisji sprawozdań mogą również zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 14

Sprawozdania dotyczące zapasów handlowych

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji comiesięczne sprawozdania statystyczne dotyczące poziomu zapasów handlowych przechowywanych na ich terytorium. Dbają przy tym o zapewnienie ochrony danych wymagających szczególnej ochrony i powstrzymują się od podawania nazw/nazwisk właścicieli przedmiotowych zapasów.

2. Na podstawie sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie Komisja podaje do publicznej wiadomości comiesięczne sprawozdania statystyczne dotyczące poziomu zapasów handlowych we Wspólnocie, w formie danych zagregowanych.

3. Przepisy dotyczące składania sprawozdań i ich publikowania, a także częstotliwości ich przekazywania mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 15

Przetwarzanie danych

Komisja jest odpowiedzialna za opracowanie, utrzymywanie, zarządzanie i obsługę zasobów informatycznych niezbędnych do gromadzenia, przechowywania i wszelkiego rodzaju przetwarzania danych zawartych w sprawozdaniach statystycznych, wszystkich informacji przekazanych przez państwa członkowskie lub zebranych przez służby Komisji na mocy niniejszej dyrektywy oraz wszelkich danych dotyczących zapasów naftowych zgromadzonych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 niezbędnych do sporządzania sprawozdań wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 16

Biopaliwa i dodatki

1. Przy obliczaniu wielkości zapasów obowiązkowych zgodnie z art. 3 i 9 biopaliwa i dodatki są uwzględniane jedynie w przypadku, gdy zostały zmieszane z danymi produktami ropopochodnymi.

2. Przy obliczaniu wielkości rzeczywiście utrzymywanych zapasów biopaliwa i dodatki są uwzględniane w przypadku, gdy:

a) zostały zmieszane z danymi produktami ropopochodnymi; lub

b) są magazynowane na terytorium danego państwa członkowskiego i pod warunkiem że dane państwo członkowskie przyjęło przepisy zapewniające, że będą one mieszane z produktami ropopochodnymi przechowywanymi zgodnie z wymogami dotyczącymi zapasów określonymi w niniejszej dyrektywie i że będą one przeznaczone do zastosowania w transporcie.

3. Zasady uwzględniania biopaliw i dodatków przy obliczaniu zapasów obowiązkowych oraz poziomu utrzymywanych zapasów określone w ust. 1 i 2 mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 17

Grupa koordynacyjna ds. ropy naftowej i produktów ropopochodnych

1. Niniejszym ustanawia się grupę koordynacyjną ds. ropy naftowej i produktów ropopochodnych (dalej zwaną „grupą koordynacyjną”). Grupa koordynacyjna jest grupą konsultacyjną, która wnosi wkład do analizy sytuacji we Wspólnocie w zakresie bezpieczeństwa dostaw ropy naftowej i produktów ropopochodnych oraz ułatwia koordynację i wdrażanie rozwiązań w tej dziedzinie.

2. Grupa koordynacyjna składa się z przedstawicieli państw członkowskich. Przewodniczy jej Komisja. Na zaproszenie Komisji w pracach grupy koordynacyjnej mogą uczestniczyć organy przedstawicielskie przedmiotowej branży.

Artykuł 18

Przegląd przygotowania do prowadzenia działań w sytuacji kryzysowej i utrzymywania zapasów

1. Komisja może we współpracy z państwami członkowskimi przeprowadzać przeglądy w celu weryfikacji ich przygotowania do prowadzenia działań w sytuacji kryzysowej oraz, w przypadku uznania tego za stosowne przez Komisję, przechowywania związanych z tym zapasów. Przygotowując takie przeglądy, Komisja bierze pod uwagę starania podjęte przez inne instytucje i organizacje międzynarodowe i konsultuje się z grupą koordynacyjną.

2. Grupa koordynacyjna może się zgodzić, aby w przeglądach tych uczestniczyli upoważnieni agenci i przedstawiciele innych państw członkowskich. Osobom dokonującym przeglądu mogą towarzyszyć wyznaczeni urzędnicy krajowi państwa członkowskiego poddawanego przeglądowi. W ciągu tygodnia przypadającego po ogłoszeniu przeglądu, o którym mowa w ust. 1, każde zainteresowane państwo członkowskie, które nie przekazało Komisji danych wymagających szczególnej ochrony, dotyczących lokalizacji zapasów zgodnie z art. 6 i 9, udostępniają te informacje pracownikom Komisji lub upoważnionym agentom.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich organy i osoby odpowiedzialne za utrzymywanie zapasów specjalnych i zapasów interwencyjnych oraz za zarządzanie nimi wyraziły zgodę na kontrole i udzieliły pomocy osobom upoważnionym przez Komisję do przeprowadzania tych przeglądów. W szczególności państwa członkowskie zapewniają, aby osobom tym przyznano prawo wglądu do wszelkich dokumentów i rejestrów odnoszących się do zapasów i prawo wejścia na teren wszystkich obiektów, w których przechowywane są zapasy, i dostęp do wszelkich związanych z tym dokumentów.

4. Wyniki przeglądów dokonywanych zgodnie z niniejszym artykułem są notyfikowane poddawanemu przeglądowi państwu członkowskiemu i mogą być przekazane grupie koordynacyjnej.

5. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, aby urzędnicy, agenci i inne osoby pracujące pod nadzorem Komisji oraz członkowie grupy koordynacyjnej nie mogli ujawniać tych informacji zgromadzonych lub wymienianych na mocy niniejszego artykułu, które ze względu na swój charakter objęte są tajemnicą zawodową, jak np. tożsamość właścicieli zapasów.

6. Cele przeglądów, o których mowa w ust. 1, nie obejmują gromadzenia danych osobowych. Dane osobowe, które zostałyby znalezione lub odkryte podczas kontroli, nie mogą być gromadzone ani uwzględniane, a w razie przypadkowego ich zgromadzenia są bezzwłocznie usuwane.

7. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić przechowywanie wszystkich danych, zapisów, sprawozdań i dokumentów dotyczących zapasów interwencyjnych oraz zapasów specjalnych co najmniej przez okres 5 lat.

Artykuł 19

Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych

Niniejsza dyrektywa nie narusza i w żaden sposób nie wpływa na poziom ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych gwarantowany przepisami Wspólnoty i prawa krajowego, a w szczególności nie zmienia obowiązków państw członkowskich w zakresie przetwarzania danych osobowych określonych w dyrektywie 95/46/WE ani obowiązków instytucji i organów wspólnotowych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 w zakresie dotyczącym przetwarzania przez nie danych osobowych w związku z wykonywaniem przez nie swoich zadań.

Artykuł 20

Procedury kryzysowe

1. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie odpowiednich procedur i podejmują niezbędne środki, aby w przypadku poważnego zakłócenia dostaw ich właściwe organy mogły szybko, skutecznie i w sposób przejrzysty uwolnić całość lub część ich zapasów interwencyjnych oraz zapasów specjalnych oraz, w zależności od przewidywanych zakłóceń w zaopatrzeniu, w sposób całościowy lub nakierowany na konkretne produkty ograniczyć zużycie, m.in. przez przyznanie pierwszeństwa dostępu do produktów naftowych pewnym grupom odbiorców.

2. Państwa członkowskie dysponują w każdym momencie planami interwencyjnymi, które mogłyby zostać zastosowane w przypadku poważnego zakłócenia dostaw i przewidują środki organizacyjne, które będzie trzeba podjąć, aby zapewnić wykonanie tych planów. Na wniosek Komisji państwa członkowskie informują ją o swoich planach interwencyjnych oraz związanych z nimi rozwiązaniach organizacyjnych.

3. W przypadku gdy skuteczna międzynarodowa decyzja w sprawie uwolnienia zapasów wywiera wpływ na co najmniej jedno państwo członkowskie:

a) zainteresowane państwa członkowskie mogą wykorzystywać swoje zapasy specjalne i zapasy interwencyjne, aby wypełnić swoje zobowiązania międzynarodowe wynikające z tej decyzji. W takim przypadku każde państwo członkowskie tak postępujące bezzwłocznie informuje o tym Komisję, aby ta mogła zwołać posiedzenie grupy koordynacyjnej lub przeprowadzić konsultacje wśród jej członków drogą elektroniczną, w szczególności dla dokonania oceny skutków uwolnienia zapasów;

b) Komisja powinna zalecić państwom członkowskim wprowadzenie do obrotu części lub całości ich zapasów interwencyjnych i zapasów specjalnych lub podjąć inne środki uznane za stosowne a mające równoważny skutek. Komisja może podjąć działania jedynie po skonsultowaniu się z grupą koordynacyjną.

4. Przy braku skutecznej międzynarodowej decyzji w sprawie uwolnienia zapasów, ale w sytuacji, gdy pojawiają się trudności z dostawą ropy naftowej lub produktów ropopochodnych do Wspólnoty lub państwa członkowskiego, Komisja w stosownych przypadkach informuje MAE, prowadzi z nią stosowną koordynację i w jak najkrótszym terminie organizuje konsultacje z grupą koordynacyjną, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy. W przypadku gdy z wnioskiem o konsultacje z grupą koordynacyjną występuje państwo członkowskie, konsultacje te zostają zorganizowane najpóźniej w ciągu czterech dni od wpłynięcia wniosku, chyba że dane państwo członkowskie zgadza się na dłuższy termin. Na podstawie wyników analizy sytuacji przeprowadzonej przez grupę koordynacyjną Komisja stwierdza, czy zaszło poważne zakłócenie dostaw.

Jeżeli stwierdzono poważne zakłócenie dostaw, Komisja wydaje pozwolenie na częściowe lub pełne uwolnienie ilości zapasów interwencyjnych i zapasów specjalnych, których uwolnienie zaproponowały w tym celu zainteresowane państwa członkowskie.

5. Państwa członkowskie mogą uwolnić zapasy interwencyjne i specjalne poniżej obowiązkowego poziomu ustalonego w niniejszej dyrektywie na potrzeby wstępnej reakcji w szczególnie pilnych sytuacjach wyjątkowych lub w celu zaradzenia kryzysowi lokalnemu. W przypadku takiego uwolnienia zapasów państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o ilości uwolnionych zapasów. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje członkom grupy koordynacyjnej.

6. W przypadkach, kiedy mają zastosowanie ust. 3, 4 lub 5, państwa członkowskie mogą czasowo przechowywać poziomy zapasów na poziomie niższym od określonego w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku Komisja, na podstawie wyniku konsultacji z grupą koordynacyjną i w odpowiednich przypadkach w porozumieniu z MAE, a w szczególności rozpatrzywszy sytuację na międzynarodowych rynkach ropy naftowej i produktów ropopochodnych, określa rozsądne ramy czasowe, w których państwa członkowskie muszą uzupełnić swoje zapasy do minimalnych wymaganych poziomów.

7. Decyzje przyjęte przez Komisję na mocy niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla innych zobowiązań międzynarodowych zainteresowanych państw członkowskich.

Artykuł 21

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenie przepisów krajowych przyjętych zgodnie

z niniejszą dyrektywą i przyjmują takie środki, które mogą być niezbędne w celu zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i niezwłocznie przekazują informacje o wszelkich późniejszych zmianach.

Artykuł 22

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja dokonuje przeglądu funkcjonowania i wdrażania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspierana przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 24

Uchylenie

Niniejszym uchyla się dyrektywę 73/238/EWG, dyrektywę 2006/67/WE oraz decyzję 68/416/EWG ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2012 r.

Odesłania do uchylonych dyrektyw i uchylonej decyzji traktowane są jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2012 r.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie, które nie staną się członkami MAE do dnia 31 grudnia 2012 r. i pokrywają swoje zużycie krajowe produktów ropopochodnych wyłącznie przywozem, wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do wypełnienia przepisów art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2014 r. Do momentu wprowadzenia w życie tych środków przez te państwa członkowskie utrzymują one zapasy naftowe odpowiadające 81 dniom średniego dziennego przywozu netto.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 26***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 27***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 września 2009 r.

W imieniu Rady
C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

METODA PRZELICZANIA WIELKOŚCI PRZYWOZU PRODUKTÓW ROPOPOCHODNYCH NA EKWIWALENT ROPY NAFTOWEJ

Wielkość przywozu produktów ropopochodnych, o którym mowa w art. 3, musi być przeliczana na ekwiwalent ropy naftowej w następujący sposób:

Wielkość przywozu produktów ropopochodnych wyrażoną ekwiwalentem ropy naftowej otrzymuje się przez obliczenie sumy przywozu netto następujących produktów: ropy naftowej, NGL, półproduktów rafineryjnych oraz innych węglowodorów określonych w załączniku B pkt 4 do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, następnie skorygowanie tej sumy poprzez uwzględnienie wszelkich zmian poziomu zapasów, pomniejszenie jej o 4 %, co odpowiada współczynnikowi uzysku benzyny pirolitycznej (lub – jeśli średni współczynnik uzysku benzyny pirolitycznej na terytorium kraju przekracza 7 % – pomniejszenie o faktyczne zużycie benzyny pirolitycznej netto lub o średni współczynnik uzysku benzyny pirolitycznej), i dodanie tej wielkości do sumy przywozu netto wszystkich pozostałych produktów ropopochodnych oprócz benzyny pirolitycznej, również odpowiednio skorygowanej celem uwzględnienia zmian poziomu zapasów i pomnożonej przez współczynnik 1,065.

Międzynarodowy bunkier morski nie jest uwzględniany w obliczeniach.

ZAŁĄCZNIK II

METODA PRZELICZANIA ZUŻYCIA KRAJOWEGO NA EKWIWALENT ROPY NAFTOWEJ

Do celów art. 3 zużycie krajowe musi być przeliczane na ekwiwalent ropy naftowej z zastosowaniem następującej metody:

Zużycie krajowe jest sumą zagregowanych danych dotyczących „faktycznych dostaw krajowych brutto” zdefiniowanych w pkt 3.2.1 załącznika C do rozporządzenia WE nr 1099/2008 wyłącznie w odniesieniu do następujących produktów: benzyny silnikowej, benzyny lotniczej, paliwa lotniczego typu benzyny do silników odrzutowych (paliwo lotnicze do silników odrzutowych na bazie nafty lub JP4), materiałów pędnych do silników lotniczych na bazie nafty, innych naft, oleju napędowego i lekkiego oleju opałowego (średnich destylatów), ciężkiego oleju opałowego (o niskiej bądź wysokiej zawartości siarki), określonych w pkt 4 załącznika B do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008.

Międzynarodowy bunkier morski nie jest uwzględniany w obliczeniach.

Zużycie krajowe przelicza się na ekwiwalent ropy naftowej poprzez zastosowanie współczynnika 1,2.

ZAŁĄCZNIK III

METODY STOSOWANE DO OBLICZANIA POZIOMU PRZECHOWYWANYCH ZAPASÓW

Następujące metody muszą być stosowane do obliczania poziomu przechowywanych zapasów:

Bez uszczerbku dla przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 3, zabronione jest ujmowanie jakichkolwiek ilości jako zapasów więcej niż jednokrotnie.

Zapasy ropy naftowej obniża się o 4 %, co odpowiada średniemu współczynnikowi uzysku benzyny pirolitycznej.

Nie uwzględnia się zapasów benzyny pirolitycznej ani zapasów produktów ropopochodnych wykorzystywanych na potrzeby międzynarodowego bunkra morskiego.

Pozostałe produkty ropopochodne wliczane są do zapasów według jednej z poniższych metod. Państwa członkowskie muszą stosować wybraną metodę przez cały rok kalendarzowy.

Państwa członkowskie mogą:

- a) uwzględnić wszystkie zapasy produktów naftowych określone w pkt 3.1 akapit pierwszy załącznika C do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 i obliczyć dla nich ekwiwalent ropy naftowej, mnożąc ich ilości przez współczynnik 1,065; lub
- b) uwzględnić wyłącznie zapasy następujących produktów: benzyny silnikowej, benzyny lotniczej, paliw lotniczych typu benzyny do silników odrzutowych (paliw lotniczych do silników odrzutowych na bazie nafty lub JP4), materiałów pędnych do silników lotniczych na bazie nafty, innych naft, oleju napędowego i lekkiego oleju opałowego (średnich destylatów) oraz ciężkiego oleju opałowego (o niskiej bądź wysokiej zawartości siarki), i ustalić dla nich ekwiwalent ropy naftowej, mnożąc ich ilości przez współczynnik 1,2.

Przy obliczeniach można uwzględniać zapasy przechowywane w następujących miejscach:

- w zbiornikach rafinerii ropy naftowej,
- w terminalach hurtowych,
- w zbiornikach instalacji rurociągowych,
- na barkach,
- na statkach żeglugi przybrzeżnej transportujących paliwa,
- w zbiornikowcach znajdujących się w portach,
- w przedziałach ładunkowych statków żeglugi śródlądowej,
- w zbiornikach magazynowych,
- w postaci zapasów operacyjnych,
- u dużych odbiorców z tytułu obowiązków ustawowych lub innych decyzji władz.

Jednakże ilości tych, z wyłączeniem wszelkich ilości przechowywanych w zbiornikach rafinerii lub w zbiornikach instalacji rurociągowych, nie można uwzględniać przy obliczaniu poziomów zapasów specjalnych w przypadku gdy zapasy te są obliczane osobno w stosunku do zapasów interwencyjnych.

Przy obliczaniu zapasów w żadnym wypadku nie można uwzględniać:

- a) niewydobytej ropy naftowej;
- b) ilości przechowywanych:
  - w rurociągach przesyłowych,
  - w cysternach kolejowych,
  - w zbiornikach statków morskich wypływających w rejsy dalekomorskie,
  - w zbiornikach magazynowych na stacjach paliw i punktach sprzedaży detalicznej,
  - u innych odbiorców,
  - w zbiornikowcach na morzu,
  - w magazynach o przeznaczeniu wojskowym.

Przy obliczaniu swoich zapasów państwa członkowskie muszą obniżyć o 10 % ilości zapasów obliczone według powyższej metody. Zmniejszenie to dotyczy wszystkich ilości uwzględnionych w danych obliczeniach.

Jednakże obniżenie o 10 % nie jest stosowane przy obliczaniu poziomu zapasów specjalnych ani poziomu różnych kategorii zapasów specjalnych, kiedy te zapasy specjalne lub kategorie rozpatrywane są oddzielnie od zapasów interwencyjnych, w szczególności dla celów sprawdzenia, czy wypełnione są warunki dotyczące określonych na mocy art. 9 minimalnych poziomów.

ZAŁĄCZNIK IV

Warunki sporządzania i przekazywania Komisji sprawozdań statystycznych dotyczących poziomu zapasów, które należy przechowywać na mocy art. 3

Każde państwo członkowskie musi co miesiąc sporządzić i przekazać Komisji ostateczną wersję sprawozdania statystycznego dotyczącego faktycznego poziomu przechowywanych zapasów według stanu na ostatni dzień miesiąca kalendarzowego, obliczonego albo na podstawie liczby dni przywozu netto ropy naftowej, albo na podstawie liczby dni zużycia krajowego ropy naftowej, zgodnie z art. 3. W sprawozdaniu statystycznym należy dokładnie wyjaśnić, dlaczego obliczeń dokonano na podstawie liczby dni przywozu lub przeciwnie, na podstawie liczby dni zużycia, i wskazać, która spośród metod określonych w załączniku III została zastosowana do obliczenia zapasów.

Jeżeli niektóre zapasy ujęte w obliczeniach poziomu zapasów przechowywanych na mocy art. 3 są przechowywane poza terytorium kraju, każde sprawozdanie określa w sposób szczegółowy zapasy przechowywane przez poszczególne państwa członkowskie oraz odnośne KCZ według stanu na ostatni dzień okresu, którego dotyczy to sprawozdanie. W sprawozdaniu państwo członkowskie musi wskazać dla każdej pozycji m.in., czy chodzi o zapasy przechowywane w ramach zadań zleconych przez co najmniej jeden podmiot gospodarczy czy też o zapasy przechowywane na jego wniosek lub na wniosek jego KCZ.

W odniesieniu do wszelkich zapasów przechowywanych przez państwo członkowskie na swoim terytorium na rzecz innych państw członkowskich lub KCZ państwo członkowskie musi sporządzić i przekazać Komisji sprawozdanie statystyczne dotyczące stanu zapasów na ostatni dzień każdego miesiąca kalendarzowego, z podziałem na kategorie produktów. Państwo członkowskie musi podać w tym sprawozdaniu w szczególności dla każdej pozycji nazwę państwa członkowskiego lub KCZ oraz odnośne ilości.

Sprawozdania statystyczne, o których mowa niniejszym załączniku, muszą być dostarczone Komisji w ciągu 55 dni od zakończenia miesiąca, do którego się odnoszą. Te same sprawozdania muszą również być dostarczane w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania wniosku Komisji w tej sprawie. Wspomniany wniosek nie może być zgłoszony później niż pięć lat od daty, do której odnoszą się przedmiotowe dane.
